

skal være indeholdt, er falsk eller aflokket dem under urigtige Foregivender eller desl., eller at nogen melder sig med antagelig Oplysning om, at en af Parterne er gift andensteds eller desl. Selv om her ikke strafs foreligger fuldstændigt Bevis, bør Konsulen dog, naar han har faaet grundet Tvivl om, at alt er i Orden, nægte at foretage Vielsen i ethvert Fald, indtil der er tilvejebragt fyldestgørende Klarhed i Sagen.

Til § 9.

Som ovenfor bemærket, kan den danske Stat ikke gaa videre end til at tillægge det for Konsulen indgaaede Ægteffab samme Gyldighed som et her i Landet ved kirkelig eller borgerlig Vielse stiftet Ægteffab overalt, hvor dansk Ret gælder. Men det staar ikke i den danske Stats Magt at tvinge andre Stater til at anerkende Ægteffabet som gyldig stiftet, da hver Stat hert gaar frem efter

sine egne Love og Retsbegreber. Man kan kun ved at indrette sig saa meget som muligt i Overensstemmelse med de gængse Regler og Anstuelser i dette Forhold virke hen til, at det indgaaede Ægteffab respekteres ogsaa andetsteds. Uagtet dette er indlysende nok, turde det dog være rigtigt, for at Parterne kunne have fuld Klarhed over, hvorledes deres Stilling er, at paalægge Konsulen (eller Vicekonsulen) at give dem de i denne Paragraf omhandlede Tillendegivelser, noget, som ogsaa iagttages efter engelske Retsregler i alle Tilfælde, hvor ikke begge Parter ere Englændere.

Til § 10.

Denne Paragraf indeholder kun en selvfølgelig Bemyndigelse for Udenrigsministeriet til ved Instruks at give Konsulerne nærmere Forholdsregler i Henseende til Udførelsen af deres Pligter efter denne Lov.